

บทที่ 8

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

วิวัฒนาการการกระจายอำนาจด้านการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาของรัฐบาลกรุงเทพมหานครซึ่งจัดเป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบหนึ่งที่มีการดำเนินงานได้รับอิทธิพลจากหลักการกระจายอำนาจปกครอง (Decentralization) ของรัฐบาล โดยทั่วไปหลักการปกครองประเทศนิยมแบ่งเป็น 3 หลัก คือ หลักการรวมอำนาจปกครอง (Centralization) หลักการแบ่งอำนาจปกครอง (Deconcentration) และหลักการกระจายอำนาจปกครอง (Decentralization) ซึ่งการกระจายอำนาจด้านการจัดการศึกษาให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นการจัดความสัมพันธ์ทางอำนาจและหน้าที่ระหว่างส่วนกลางกับส่วนท้องถิ่นให้สอดคล้องกับสภาพการณ์บ้านเมืองที่เปลี่ยนแปลงไปในสถานะที่สังคมมีกลุ่มผลประโยชน์ต่างๆ ที่มีความต้องการและความคาดหวังจากรัฐบาลเพิ่มมากขึ้น ในขณะที่รัฐบาลมีขีดความสามารถและทรัพยากรจำกัดในการตอบสนองความต้องการด้านการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาของแต่ละท้องถิ่นได้อย่างสอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่น

ในปัจจุบันการกระจายอำนาจด้านการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาของกรุงเทพมหานครอาศัยกฎหมายประเภทต่างๆ เป็นกรอบการดำเนินงานโดยกฎหมายได้บัญญัติการคุ้มครองสิทธิขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีอิสระในการบริหารจัดการด้านการศึกษาของตนเองได้อย่างอิสระภายใต้กฎหมายกำหนด โดยกฎหมายที่กรุงเทพมหานครอาศัยเป็นกรอบการดำเนินงาน มีดังนี้

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 โดยมาตรา 289 ได้บัญญัติให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีหน้าที่บำรุงรักษาศิลปะ จารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น หรือวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่น ซึ่งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีสิทธิที่จะจัดการศึกษา อบรม และการฝึกอาชีพตามความเหมาะสมและความต้องการภายในท้องถิ่นนั้น และเข้าไปมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาอบรมของรัฐ แต่ต้องไม่ขัดต่อมาตรา 43 และมาตรา 81 ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ และมาตรา 284 ยังได้บัญญัติให้มีกฎหมายกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจ เพื่อพัฒนาการกระจายอำนาจเพิ่มขึ้นให้แก่ท้องถิ่นอย่างต่อเนื่อง โดยจะต้องมีการกำหนดอำนาจและ

หน้าที่ในการจัดระบบการบริการสาธารณสุขระหว่างรัฐกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และระหว่างองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นด้วยกันเองด้วย

พระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 ได้กำหนดหลักเกณฑ์ของแผนการกระจายอำนาจให้ดำเนินการถ่ายโอนภารกิจการให้บริการสาธารณสุขที่รัฐดำเนินการอยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับแก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นภายในกำหนดเวลา โดยมาตรา 18 กำหนดให้กรุงเทพมหานครมีอำนาจและหน้าที่ในการจัดระบบบริการสาธารณสุขเพื่อประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่นของตนเอง ซึ่งการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาเป็นหนึ่งในระบบบริการสาธารณสุขดังกล่าว

พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานคร (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2542 กำหนดให้กรุงเทพมหานครมีอำนาจหน้าที่ดำเนินกิจการด้านการจัดการศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครตามมาตรา 89 (21) โดยต้องปฏิบัติตามกฎหมายอื่นว่าด้วยเรื่องนั้นๆ ด้วย

การดำเนินการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษา กรุงเทพมหานครได้ดำเนินการมาก่อนที่จะมีการบัญญัติในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 ที่คุ้มครอง ส่งเสริมการดำเนินการจัดบริการสาธารณสุขด้านต่างๆ ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาเป็นหนึ่งในการจัดบริการสาธารณสุขดังกล่าวโดยกรุงเทพมหานครมีสถาบันอุดมศึกษาในสังกัด จำนวน 2 แห่ง คือวิทยาลัยพยาบาลเกื้อการุณย์ และวิทยาลัยแพทยศาสตร์กรุงเทพมหานครและวชิรพยาบาล

วิทยาลัยทั้ง 2 แห่ง มีวิวัฒนาการแรกเริ่มจากการริเริ่มของกรุงเทพมหานครเอง เพื่อตอบสนองความต้องการอัตรากำลังแพทย์และพยาบาลที่กำลังขาดแคลนของหน่วยงานในสังกัด กรุงเทพมหานครที่รับผิดชอบด้านการดูแลสุขภาพของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร คือ สำนักการแพทย์และสำนักอนามัย ซึ่งมีโรงพยาบาลและศูนย์บริการสาธารณสุขจำนวนมากตั้งกระจายอยู่ตามพื้นที่ต่างๆ ของกรุงเทพมหานคร โดยในระยะแรกวิทยาลัยทั้ง 2 แห่ง ตั้งเป็นหน่วยงานย่อยในหน่วยราชการที่สังกัดกรุงเทพมหานคร ก่อนที่จะพัฒนาเป็นหน่วยราชการที่แยกมาตั้งเป็นหน่วยราชการใหม่ในสังกัดกรุงเทพมหานครที่มีหน้าที่รับผิดชอบด้านการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาโดยเฉพาะ กล่าวคือ

วิทยาลัยพยาบาลเกื้อการุณย์จัดตั้งเมื่อวันที่ 20 พฤษภาคม 2497 โดยจัดตั้งเป็น “โรงพยาบาลผดุงครรภ์และอนามัย วชิรพยาบาล” มีฐานะเป็นหน่วยการศึกษาพยาบาลของโรงพยาบาลวชิรพยาบาล ต่อมาในปีพุทธศักราช 2517 ได้เปลี่ยนชื่อเป็น “วิทยาลัยพยาบาลวชิรพยาบาล” และต่อมาเมื่อวันที่ 30 กันยายน 2519 มีการรวมวิทยาลัยพยาบาล วชิรพยาบาลกับ

วิทยาลัยพยาบาล โรงพยาบาลกลาง เข้าด้วยกัน โดยได้รับพระราชทานชื่อจากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวว่า “วิทยาลัยพยาบาลเกื้อการุณย์” สังกัดโดยตรงต่อสำนักการแพทย์ กรุงเทพมหานคร ซึ่งภายหลังในปีพุทธศักราช 2531 วิทยาลัยพยาบาลเกื้อการุณย์ได้เข้าเป็นสถาบันสมทบของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ต่อมาในปีพุทธศักราช 2537 ได้เข้าสมทบกับมหาวิทยาลัยมหิดลจนถึงปัจจุบัน

ส่วนวิทยาลัยแพทยศาสตร์กรุงเทพมหานครและวชิรพยาบาล ตั้งขึ้นเมื่อวันที่ 28 มกราคม 2536 ตามนโยบายของกรุงเทพมหานครที่มีนโยบายในการจัดตั้งวิทยาลัยแพทยศาสตร์เพื่อผลิตแพทย์ทดแทนอัตราขาดแคลนของกรุงเทพมหานครตามแผนพัฒนากรุงเทพมหานครฉบับที่ 4 (พ.ศ. 2535 - 2539) สาขาทรัพยากรมนุษย์และสังคม โดยใช้ชื่อว่า “วิทยาลัยแพทยศาสตร์กรุงเทพมหานคร” เป็นส่วนราชการในสังกัดสำนักการแพทย์ กรุงเทพมหานคร ที่ทำหน้าที่จัดการศึกษาด้านการแพทย์โดยเฉพาะ ซึ่งเข้าเป็นสถาบันสมทบกับมหาวิทยาลัยมหิดล ต่อมาเมื่อวันที่ 20 กรกฎาคม 2541 “วิทยาลัยแพทยศาสตร์กรุงเทพมหานคร” ร่วมกับ “วชิรพยาบาล” เป็น “วิทยาลัยแพทยศาสตร์กรุงเทพมหานครและวชิรพยาบาล” ซึ่งเป็นหน่วยงานที่ทำหน้าที่ทั้งจัดการศึกษาด้านแพทยศาสตร์และการรักษาพยาบาลผู้ป่วยพร้อมกัน

จากการศึกษาวิจัยพบว่า การจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาของกรุงเทพมหานครของวิทยาลัยทั้ง 2 แห่ง ประกอบด้วยวิทยาลัยพยาบาลเกื้อการุณย์ และวิทยาลัยแพทยศาสตร์กรุงเทพมหานครและวชิรพยาบาล สามารถอธิบายในด้านหน้าที่ บทบาทและการบริหารจัดการรวมทั้งการกำกับ ดูแล ได้ดังนี้

การบริหารงานวิชาการของวิทยาลัย

วิทยาลัยทั้ง 2 แห่ง ต่างมีเสรีภาพทางวิชาการอย่างมาก โดยกรุงเทพมหานครไม่ได้เข้าไปจำกัด ควบคุมแต่อย่างใด ซึ่งผู้บริหารวิทยาลัยสามารถบริหารและพัฒนาหลักสูตร การจัดการเรียนการสอน การวิจัย และการประเมินผลการศึกษาได้อย่างอิสระโดยสอดคล้องกับมาตรฐานทางวิชาการที่รัฐกำหนด กล่าวคือ

วิทยาลัยพยาบาลเกื้อการุณย์ มีการพัฒนาปรับปรุงหลักสูตรให้มีมาตรฐานอย่างต่อเนื่องจากการดำเนินการของผู้อำนวยการวิทยาลัยและคณะกรรมการบริหารวิทยาลัย โดยได้รับการรับรองหลักสูตรจากสภามหาวิทยาลัยมหิดล เช่นการปรับปรุงหลักสูตรจาก “หลักสูตรพยาบาลอนามัยผดุงครรภ์” (เทียบเท่าอนุปริญญา) เป็น “หลักสูตรประกาศนียบัตรพยาบาลศาสตร์” (เทียบเท่าปริญญาตรี) เพื่อพัฒนาคุณภาพการศึกษาให้อยู่ในเกณฑ์มาตรฐานของ

ทบวงมหาวิทยาลัย (ในขณะนั้น) และมาตรฐานของสภาพยาบาล ซึ่งเป็นผู้ดูแลและควบคุมมาตรฐานการศึกษา

ส่วนวิทยาลัยแพทยศาสตร์กรุงเทพมหานครและวชิรพยาบาลนั้นมีการปรับปรุงหลักสูตรจำนวน 3 ครั้ง โดยความเห็นชอบของสภามหาวิทยาลัยมหิดล เพื่อให้สอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 การปรับปรุงหลักสูตรของคณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดลและคณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี ตลอดจนมาตรฐานการศึกษาของทบวงมหาวิทยาลัย (ในขณะนั้น) และมาตรฐานของแพทยสภา

การบริหารงานบุคคล

วิทยาลัยทั้ง 2 แห่งต่างบริหารงานบุคคลให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2542 ที่กำหนดหลักเกณฑ์และการดำเนินการเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลของข้าราชการกรุงเทพมหานครและลูกจ้างกรุงเทพมหานครไว้ ซึ่งมีสำนักงานคณะกรรมการข้าราชการกรุงเทพมหานคร (สำนัก ก.ก.) ที่มีคณะกรรมการข้าราชการกรุงเทพมหานคร (ก.ก.) ซึ่งเป็นองค์กรกลางด้านบริหารงานบุคคลของข้าราชการกรุงเทพมหานคร และลูกจ้างกรุงเทพมหานคร คอยควบคุม ตรวจสอบ แนะนำ และชี้แจงการบริหารงานบุคคลของวิทยาลัยอีกทอดหนึ่งให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2528 มาตรา 21 ที่กำหนดอำนาจ หน้าที่ไว้ นอกเหนือจากการควบคุม ตรวจสอบจากสำนักการแพทย์ กรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นหน่วยราชการต้นสังกัดของวิทยาลัยทั้ง 2 แห่ง

ทั้งนี้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยหรือรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทยที่ได้รับมอบหมายจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยเป็นประธานคณะกรรมการ ก.ก. มีปลัดกรุงเทพมหานคร เลขาธิการ ก.พ. เลขาธิการ ก.ค. และอธิบดีกรมบัญชีกลางเป็นกรรมการโดยตำแหน่ง

การควบคุม ตรวจสอบ แนะนำ และการชี้แจงของหน่วยงานภายนอกวิทยาลัยเกี่ยวข้องกับดำเนินการด้านการคัดเลือก บรรจุ การลงโทษทางวินัยแก่ข้าราชการ/ลูกจ้างของวิทยาลัย ทำให้การบริหารงานบุคคลของวิทยาลัยขาดความคล่องตัว โดยวิทยาลัยไม่สามารถดำเนินการบริหารงานบุคคลของวิทยาลัยให้เสร็จสิ้นภายในวิทยาลัยเองได้อย่างรวดเร็ว ทันต่อความต้องการ

ด้านการบริหารงบประมาณ

วิทยาลัยทั้ง 2 แห่ง ได้รับงบประมาณสนับสนุนจาก 2 แหล่งหลัก คือ งบประมาณจากกรุงเทพมหานครและเงินบำรุงวิทยาลัยซึ่งเป็นเงินอุดหนุนจากรัฐบาล โดยงบประมาณจากกรุงเทพมหานครนั้น จัดเป็นเงินรายได้ส่วนใหญ่ของวิทยาลัยโดยวิทยาลัยจะต้องมีการดำเนินการตั้งของงบประมาณของปีงบประมาณหน้าล่วงหน้าจากกรุงเทพมหานครเป็นรายปี ส่วนเงินบำรุงวิทยาลัยเป็นเงินที่ได้รับการจัดสรรจากเงินงบประมาณของรัฐบาลซึ่งวิทยาลัยทั้ง 2 แห่ง ได้รับจัดสรรจำนวนน้อยเมื่อเทียบกับงบประมาณที่ได้รับจากกรุงเทพมหานคร และบางปีอาจไม่ได้รับการจัดสรรเงินบำรุงวิทยาลัยจากรัฐบาล

การที่วิทยาลัยทั้ง 2 แห่ง มีแหล่งที่มาของรายได้ส่วนใหญ่จากการได้รับจัดสรรงบประมาณจากกรุงเทพมหานคร ทำให้วิทยาลัยทั้ง 2 แห่ง ไม่สามารถหลีกเลี่ยงผลกระทบจากการตัดสินใจด้านการบริหารงบประมาณของผู้บริหารกรุงเทพมหานคร (ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร) และสภา (สภากรุงเทพมหานคร) ได้ ที่การตัดสินใจดังกล่าวอาจส่งผลให้ได้รับงบประมาณเพิ่มขึ้นหรือลดลงได้

นอกจากนี้ ในการบริหารการเบิกจ่ายเงินงบประมาณที่ได้รับจากกรุงเทพมหานครหรือจากเงินอุดหนุนจากรัฐบาลทุกประเภท ทุกโครงการของหน่วยราชการในสังกัดกรุงเทพมหานครจะถูกตรวจสอบ ควบคุม เร่งรัดการดำเนินการจากสำนักการคลัง กรุงเทพมหานคร เพื่อให้การปฏิบัติเป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบของหน่วยราชการส่วนกลาง และระเบียบกรุงเทพมหานครเอง ทำให้การบริหารงบประมาณของวิทยาลัยทั้ง 2 แห่ง ขาดความคล่องตัว มีสายการปฏิบัติงานหลายชั้น เกิดการสิ้นเปลืองทั้งด้านงบประมาณ วัสดุอุปกรณ์และเวลา ทำให้ขาดประสิทธิภาพในการบริหารจัดการงบประมาณ

ด้านการกำกับ ดูแล

กรุงเทพมหานครมีการกำกับ ดูแลวิทยาลัยทั้ง 2 แห่ง โดยอาศัยโครงสร้างส่วนราชการที่วิทยาลัยทั้ง 2 แห่ง สังกัดอยู่กับสำนักการแพทย์ กรุงเทพมหานคร ทำให้หัวหน้าหน่วยราชการกรุงเทพมหานครต่างๆ เป็นกรรมการโดยตำแหน่งในคณะกรรมการบริหารของวิทยาลัย ส่งผลให้กรุงเทพมหานครสามารถกำกับ ดูแลการกำหนดนโยบายและการบริหารงานของวิทยาลัยทั้ง 2 แห่ง ให้สอดคล้องกับการดำเนินงานของกรุงเทพมหานครได้ กล่าวคือ

วิทยาลัยพยาบาลเกื้อการุณย์ คณะกรรมการบริหารวิทยาลัยมีปลัดกรุงเทพมหานคร ฝ่ายสาธารณสุข เป็นประธานกรรมการ ผู้อำนวยการสำนักการแพทย์ ผู้อำนวยการสำนักอนามัย รองผู้อำนวยการสำนักการแพทย์ เลขาธิการสำนักการแพทย์ เป็นกรรมการ ทำหน้าที่กำหนดนโยบายเกี่ยวกับการศึกษา การให้คำปรึกษา แนะนำเกี่ยวกับการดำเนินการผลิตบุคลากร

ทางการพยาบาลของวิทยาลัยพยาบาลเกื้อการุณย์ให้สอดคล้องกับนโยบายของสำนักการแพทย์ กรุงเทพมหานคร

ส่วนวิทยาลัยแพทยศาสตร์กรุงเทพมหานครและวชิรพยาบาล มีหัวหน้าหน่วยราชการ กรุงเทพมหานครเป็นกรรมการโดยตำแหน่งในคณะกรรมการบริหารวิทยาลัยแพทยศาสตร์ กรุงเทพมหานครและวชิรพยาบาลซึ่งเป็นคณะกรรมการที่คอยกำกับ ดูแลการปฏิบัติงานของ คณะกรรมการบริหารการศึกษาและคณะกรรมการแพทยศาสตร์ศึกษาที่ทำหน้าที่ด้านการบริหาร และพัฒนาหลักสูตร การจัดการเรียนการสอนและการประเมินผลการศึกษาของวิทยาลัย

ทั้งนี้การกำกับ ดูแลวิทยาลัยทั้ง 2 แห่งของกรุงเทพมหานครนั้นยังคงให้เสรีภาพทาง วิชาการแก่วิทยาลัยที่จะดำเนินการบริหารงานวิชาการของวิทยาลัยได้อย่างอิสระ เพื่อก่อให้เกิด การพัฒนาองค์ความรู้ตามมาตรฐานแห่งวิชาการ

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาของ กรุงเทพมหานคร มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1) กรุงเทพมหานครควรมีการแก้ไขปรับปรุงกฎหมายและระเบียบที่เกี่ยวข้องกับการ จัดการศึกษาระดับอุดมศึกษา เพื่อเป็นการลดขั้นตอน เงื่อนไขในการปฏิบัติงานด้านการจัด การศึกษาที่วัตถุประสงค์มุ่งเน้นการพัฒนาองค์ความรู้เพื่อความเป็นเลิศทางวิชาการแก่บัณฑิตเป็น หลักให้สามารถนำความรู้ไปใช้ในการพัฒนาสังคมได้ ซึ่งกฎหมายและระเบียบบางอย่างกำหนด ขึ้นมาเพื่อบังคับใช้กับหน่วยราชการของกรุงเทพมหานครทุกส่วนโดยไม่ได้คำนึงถึงว่ามีความ สอดคล้องกับการบริหารจัดการด้านการศึกษาหรือไม่ อย่างไร

2) ในอนาคตถ้ากรุงเทพมหานครจะจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาในสาขาวิชาอื่น นอกเหนือจากด้านการแพทย์และพยาบาลซึ่งได้ดำเนินการอยู่แล้วนั้น กรุงเทพมหานครควร ดำเนินการจัดการศึกษาในสาขาวิชาที่ตอบสนองความต้องการด้านการทดแทนอัตราบุคลากรใน สาขาที่จำเป็นและขาดแคลนอย่างมากของกรุงเทพมหานครเท่านั้น เนื่องจากการจัดการศึกษา ระดับอุดมศึกษานั้นต้องอาศัยความพร้อม ทรัพยากรและงบประมาณในการดำเนินการมากรวม ทั้งสถาบันอุดมศึกษาต่างๆ ในสังกัดกระทรวงศึกษาธิการได้ดำเนินการจัดการเรียนการสอนใน สาขาวิชาต่างๆ ไปอยู่แล้ว

โดยสาขาที่กรุงเทพมหานครควรดำเนินการจัดการศึกษาต่อไป คือสาขาวิชาที่ เกี่ยวข้องกับการดูแล รักษาสุขภาพของประชาชน เช่น ทันตแพทยศาสตร์ เภสัชศาสตร์ นัก กายภาพบำบัด เนื่องจากเป็นสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องกับสาขาแพทยศาสตร์และพยาบาลศาสตร์ที่ กรุงเทพมหานครดำเนินการอยู่แล้ว ทำให้การจัดการศึกษาทำได้รวดเร็วยิ่งขึ้น รวมทั้งยังสอดคล้อง

กับการผลิตแพทยศาสตรบัณฑิตของวิทยาลัยแพทยศาสตร์กรุงเทพมหานครและวชิรพยาบาลที่เน้นด้านอาชีวเวชศาสตร์ เวชศาสตร์ฉุกเฉิน เวชศาสตร์สารพิษและเวชศาสตร์สิ่งแวดล้อมซึ่งเกี่ยวข้องกับสภาพปัญหาความเป็นอยู่ของประชาชนในกรุงเทพมหานครเป็นหลัก

3) ควรลดความเข้มข้นของการบริหารงานแบบระบบราชการของวิทยาลัยทั้ง 2 แห่ง เพื่อให้เกิดความคล่องตัวในการบริหารจัดการทั้งด้านงบประมาณ ด้านบุคลากรเพิ่มมากยิ่งขึ้น เนื่องจากการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาของกรุงเทพมหานครเป็นการดำเนินการบริหารกิจการบ้านเมืองโดยได้รับแนวคิดการกระจายอำนาจปกครอง (Decentralization) มาใช้ โดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (กรุงเทพมหานคร) สามารถจัดระบบบริการสาธารณะ(การจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษา) เพื่อประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่นของตนเองได้ แต่ในการดำเนินการบริหารจัดการการศึกษาระดับอุดมศึกษาของหน่วยราชการของกรุงเทพมหานครกลับดำเนินการบริหารแบบระบบราชการที่ยึดติดกับกฎ ระเบียบ ขั้นตอนการดำเนินการเป็นหลัก โดยไม่คำนึงถึงประสิทธิภาพ ประสิทธิผลของการดำเนินการแต่อย่างใด

การลดความเข้มข้นของการบริหารงานแบบระบบราชการดังกล่าวอาจทำได้ด้วยการแก้ไข ปรับปรุงกฎหมาย กฎ ระเบียบที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาให้มีความยืดหยุ่น สอดคล้องกับลักษณะการจัดการงานด้านการศึกษาในระดับอุดมศึกษามากยิ่งขึ้นโดยอาจนำแนวคิดเกี่ยวกับมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐมาเป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาดังกล่าวด้วยการตั้งคณะกรรมการเฉพาะด้านเพื่อปรับปรุงการบริหารจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาของกรุงเทพมหานคร และมีออกแผนกำหนดขั้นตอนการดำเนินการแก้ไขอย่างเป็นขั้นตอนและกำหนดระยะเวลาการแก้ไขในแต่ละขั้นตอนไว้อย่างชัดเจน เพื่อให้เกิดผลในทางปฏิบัติอย่างแท้จริง

4) กรุงเทพมหานครควรมีการกำหนดสัดส่วนของการจัดสรรเงินงบประมาณที่จะจัดให้แก่วิทยาลัยทั้ง 2 แห่ง ไว้อย่างชัดเจนและเพียงพอต่อการพัฒนามาตรฐานการศึกษา เพื่อให้บุคลากรของวิทยาลัยทั้ง 2 แห่ง สามารถทุ่มเทการจัดการศึกษา การวิจัยได้อย่างเต็มที่ โดยกรุงเทพมหานครควรส่งเสริมให้วิทยาลัยทั้ง 2 แห่ง มีการเปิดรับทุนอุดหนุนจากภาคเอกชนเพิ่มมากขึ้นด้วยการร่วมทำงานวิจัยทางการแพทย์กับภาคเอกชน เพื่อนำมาเป็นเงินทุนด้านการพัฒนาการศึกษาให้มีความเข้มแข็งทางวิชาการมากยิ่งขึ้น